

...I Belgien møder man hele verden.

Af: Pé-Kamilla Holse Palbjørn-Pedersen

At besøge Chiro i Belgien på Krinkel Camp med Johan, Janni og Henrik har været en oplevelse for livet.

I august 2009 dragede fire gæve FDF'ere til Merksplas i Belgien for at deltage i en supersize version af Senior City. Efter fly, tog, skinneproblemer og busser ankom vi, med hjælp fra Ludovic fra Chiro, til Krinkel. Vi blev mødt af smilende ansigter og fik anvist telte hvor i vi kunne sove. Grundet det gode vejr, og den stjerneklare himmel besluttede vi dog at sove udenfor. Det gav de mærkeligste blikke fra Belgierne som blev ved at spørge om vi ikke havde fået anvist et telt. Well første møde med en organisation der ikke er helt som FDF.

I forbindelse med opbygningen af lejren fandt vi ud af at FDF'erne har ry for bare at kunne det der med pioner arbejde, meget mærkeligt for én som mig der absolut ikke kan

noget når det kommer til at bygge store konstruktioner. Men vi kom da i gang i fik da også et ganske godt resultat ud af det, i fællesskab med Olorin, som besøgte FDF's Senior City lejr i 2009.

Vi boede i en lejr med 50 % belgiere og 50 % internationale deltagere. Her var der mennesker fra hele verden, her kan bl.a. nævnes Sydafrika, Chile, Tyskland og Rumænien. For at vi kunne føle os hjemme havde man lavet to koncepter. Det første var at man fik en personlig Buddy, en belgier som kunne tage sig af én, forklare de traditionelle Krinkel aktiviteter vi skulle igennem osv. Min Buddy hed Lien og kommer fra Bruxelles.

Det andet koncept drejer sig om "Living Groups", en gruppe hvor man indgik i et fællesskab sammen med sin Buddy og andre "par". I disse grupper spise man frokost, legede lege, var på løb og på den måde kom man til at kende rigtig mange mennesker fra hele den internationale lejr. Alle på hele Krinkel Camp var meget interesserede i at snakke med os, de kom til vores lejr og flere af os gik også til de andre lejre for at møde nye mennesker. Lejrene var inddelt i "verbunds", det som vi i FDF kalder landsdele. Det skete en aften at jeg besluttede at gå med nogle belgiere over i lejren hos Verbund Limburg som er en af de største verbunds i Chiro. Under en samtale med deltagerne dukker en meget høj mand op bag mig og siger "Who

is the dane?" – jeg havde slet ikke set ham og blev meget forskrækket, synker sammen i knæene og kigger på manden bag mig, og bliver nødt til at indrømme at det er mig. Dette resulterer i at denne store mand venner sig om mod hele lejren, 250 mennesker, og beder alle om at sætte sig ned og holde mund.

Han præsenterer mig, alle klapper og da stilheden falder over lejren igen forventer de åbenbart at jeg skal sige noget – heldigvis havde jeg lært noget Hollandsk (det taler belgiere) og kunne brillere, hvilket betød at alle klappede og vendte tilbage til deres gøremål. Men hold da op, det er meget at blive kastet ud i når man bare står stille og roligt og taler med nogen.

Som en speciel aktivitet i den internationale lejr skulle hvert land præsentere noget som var traditionelt for vores land og organisation.

Er du klar over hvor kedelig Danmark er i den sammenhæng? MEGET.

På et tidspunkt synes jeg faktisk det var lidt synd at vi i Danmark ikke har traditionelt tøj og den

slags, for der var godt nok nogle pragteksemplarer af nationaldragter på denne aften.

Når man møder alle disse kulturer og nye mennesker skal man selvfølgelig være forberedt på at vi alle er forskellige. Chiro er en organisation hvor man drikker øl om aftenen, man kan hente kondomer i førstehjælpsteltet og gerne må sove piger og drenge sammen. Det var meget specielt at være en del af disse oplevelser og de belgiske deltagere kiggede meget mærkelig på én når man forklarede hvordan FDF fungerer.

Med denne forskel på de to organisationer er der også forskel på lejrens største "event". På vores landslejr er det jo den store besøgsdag og gudstjeneste der trækker alle mennesker til, på Krinkel Camp er det Slotfeest, en store festival

lignende fest hvor der kommer folk udefra, der er musik og boder. Ligesom fx Skanderborg festival herhjemme, bare kun én aften. Det var en kæmpe oplevelse og en god afslutning på Krinkel camp.

Det sidste arrangement i Belgien var en grillfest hos en præst som nogle af de internationale deltagere var inviteret med til. Her var bad og vi kunne sove indenfor, jeg tror alle var taknemlige for de to ting. Et varmt brusebad frem for en balje med koldt vand er at foretrække.

Denne tur var en oplevelse for livet, og får jeg tilbuddet igen tager jeg gerne endnu en uge fri fra skole for at tage af sted. Man får nogle oplevelser og kontakter der er uvurderlige og jeg glæder mig til at besøge alle mine nye venner i Belgien når jeg skal på ferie dernede i februar.

